

TEMA 1: VIDA DE WAGNER. BIOGRAFIA. ANÈCDOTES

TÍTOL: LES AQUAREL·LES D'ISOLDA BÜLLOW: REGAL A RICHARD WAGNER EN EL SEU 67 ANIVERSARI (SEGONA PART)

AUTORA: *Eva Muns*

A causa de la llargària d'aquest text, publicarem aquest tema en tres números consecutius de la Wagneriana. A més inclourem només una part de les aquarel·les.

LES AQUAREL·LES

Descriurem els temes de les aquarel·les, que ens donen, a més, una visió de vegades poc coneguda de la vida de Wagner.

1836: Evoquen dues obertures de Wagner composta en aquest any. A esquerra una parella balla l'obertura 'Polònia', al centre un home a cavall de l'obra 'Fernand Cortez' de Spontini que va veure Wagner a Berlín dirigida pel mateix Spontini. I per fi una referència al llibret còmic "L'alegre família dels óssos" amb el text d'aquella referència "L'astúcia de l'home és més gran que la de la dona".

En canvi Isolda no fa referència al fet que el 1836 Wagner es va casar amb Minna.

1837: Des de la tardor d'aquell any, Wagner va estar actiu com a director d'orquestra de teatre a la ciutat russa de Riga, al mar Bàltic.

A l'esquerra un record de la lectura del llibre de Till Eulenspiegel, un personatge del folklore del nord d'Alemanya i els Països Baixos. El llibre on narrava les seves aventures va ser publicat el 1510, és una obra anònima.

La història de Till ho mostra com un personatge amant de la diversió, irreverent i sempre disposat a fer burla dels altres. Per això se'l dibuixa com un bufó.

La imatge de dalt del centre, Nicolai representa el tsar rus Nicolau I (1796-1855) i es refereix a la posada en escena de Wagner d'un himne popular compost per Brakel, que era per a l'onomàstic del governant i es va interpretar anualment durant un temps. (Riga estava a l'Imperi Rus)

La lectura del tema sobre Rienzi d'Edward Bulwer, que Richard estava llegint ho va inspirar tant que va voler convertir el material en una òpera. La declaració "Bandits! Digueu-me: encara hi ha romans?" ve del primer acte, quan Orsini, l'o-

ponent de Rienzi, vol segrestar la seva germana Irene i intenta segrestar-la de casa seva. Rienzi la salva i avergonyeix l'oponent amb aquesta afirmació.

Això es representa a baix, al centre

La figura de Fidelio, a la dreta, podria referir-se indirectament a Minna: Richard va conèixer la seva germana petita, Amalie Planer, a Berlín, on li va explicar amb tristesa la fugida de Minna de la llar, mentre escoltaven una interpretació de l'òpera de Beethoven, i tots dos "van esclatar en llàgrimes i sanglots", presumiblement en el punt en què Leonore arrisca la seva vida pel seu marit i llança el seu famós "Primer mata la seva dona!" al tirà.

1838: Durant la seva estada a Riga, Wagner va assajar l'òpera "Joseph in Agypten" d'Etienne Nicolas Méhuls, per això l'escenografia a l'esquerra.

Inicia seriosament la composició de la seva gran òpera 'Rienzi', que va acabar a l'agost, per posar-se immediatament a treballar als esbossos orquestrals. La imatge del medi il·lustra l'incendi al Capitoli, l'anomenada catàstrofe final.

A Riga Wagner va assistir a un variat programa de teatre clàssic: obres de Shakespeare, Schiller, Lessing, Kleist, etc

Va estudiar les obres de Shakespeare al llarg de la seva vida, i anys més tard Cósima va informar amb quina freqüència llegien, discutien i elogiaven les seves obres i comèdies.

En especial el va entusiasmar 'El Rei Lear' que representa la dreta.

Lentament, Wagner va prendre la decisió de mudar-se a París i provar sort allà. Com a 'debut', va enviar a Eugène Scribe (de l'òpera de París) l'esbós d'una gran òpera en cinc actes basada en una novel·la de Heinrich König. Però d'on treure les despeses per al viatge?

Amb la venda de la casa i els guanys d'un concert benèfic, es podria haver saldat part dels seus deutes. En canvi, tots els diners es van fer servir per al viatge a París (amb el gos), amb el resultat que els creditors van perseguir Wagner durant els propers anys.

1839: Any de composició de Rienzi, a l'esquerra es veu Wagner component-ho, amb el seu gran terranova Robert als seus peus. Wagner esperava poder estrenar-lo a París, per a això haviem d'escapar dels seus creditors, marxant al vaixell Tetis, veure que es representen a la dreta de l'aquarel·la.

Quan el veler arriba Copenhaguen veu el castell Elsenaur, que recorda a Wagner la seva passió per Shakespeare i Hamlet, personatge que es representa al centre.

Sabem bé que el viatge li donaria motius per al seu 'Holandès Errant'. A dalt de la dreta, hi ha una partitura del cant del pilot en aquesta obra i al costat Senta esperant l'arribada de l'Holandès.

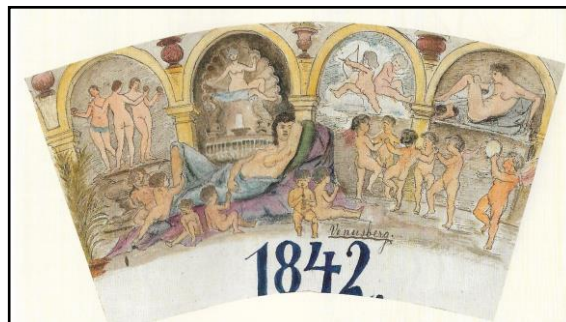
A dalt del centre un bressol, atès que Wagner a París per sobreviure va compondre com a primera obra en francès “Dors mon enfant”, que Minna va considerar genial.

A l'esquerra a dalt unes roses recorden la música de Wagner per al poema 'Mignonne' de Pierre de Ronsard.

1840. El gran gos Robert es perd a París amb gran desesperació de Wagner. Es representa a dalt a l'esquerra. A sota a l'esquerra una referència a 'Els dos granaders', poema de Heine a qui, traduït al francès, li va posar música Wagner a París. Al centre una referència a la IX Simfonia de Beethoven, que Wagner va sentir molt ben orquestrada a París, cosa que el jove Wagner encara no havia gaudit tan ben interpretada abans. I a la dreta una referència a l'obertura 'Fausto' de Wagner.

1841: Wagner va seguir passant l'any 1841 amb Minna a París.

Per estalviar diners, Minna es va fer càrrec de la feina de la neteja i només s'escalfava una habitació. Isolda ha intentat fer justícia aquest any amb vuit dibuixos, que, comprensiblement, no aborden la pobresa i desesperació de la parella, sinó sobre temes que Wagner va abordar.

L'home a la caverna (a dalt al centre) fa referència a la història 'Les Mines de Falún' d'ET. A.

Hoffmann del cicle Die Sempionsbrüder de 1819. Al març de 1842, Wagner va completar l'esborrany en prosa que havia escrit per al músic i compositor Dessauer, però la implementació del pla va fracassar a causa de la pràctica de l'Òpera de París d'incloure sempre un ballet pel segon acte. (Wagner es va enfrontar al mateix problema més tard amb el Tannhäuser).

Sota el miner es pot veure una escena de 'L'Holandès Errant': Senta està asseguda a la filosa, i sobre ella el retrat del “Navegant pà·lid”.

El drama de Lord Byron La Sarracena, a dalt a l'esquerra, també li va semblar adequat per a un text operístic, però mai no li va posar música. A la recerca de nou material, es va trobar amb les llegendes de Tannhäuser i Lohengrin (a dalt a la dreta), que, a diferència de La Sarracena, si es van realitzar més tard.

L'editor de la revista ‘Europa’ havia demanat a Wagner que enviés composicions, després de les quals Wagner li va enviar l'escenari del poema malenconiós “Der Knabe und der Tannenbaum” de Georg Scheurlin. Isolda deu haver conegut el poema, ja que dibuixa el nen en un bot de rem (sota l'esquerra)

A baix a la dreta: Se suposava que la novel·la “Una fel·lç nit”, que va aparèixer a la 'Gazette musicale', li portaria uns quants diners.

El cartell amb l'anunci d'una funció de ‘Freischütz’ (inferior dreta) fa referència a un assaig sobre aquest tema que Wagner va escriure en preparació per a una funció a París.

1842: En aquest any Wagner abandona París i va a Dresden després de ser acceptada Rienzi. En aquest estiu redacta un pla sobre una òpera que vol anomenar 'Der Venusberg', encara que al final serà titulada 'Tannhäuser'.

Per representar aquest Venusberg Isolda fa servir quadres famosos: Primer a l'esquerra les Tres Gràcies de Rafael, a la dreta "Leda i el Cigne" de Rubens. Al centre Venus en una postura que recorda el quadre Venus adormida de Giorgione.

1843: A la primavera d'aquell any compon 'L'Àgap dels apòstols', composició per a cor i orquestra, a Dresden amb 1.200 cantants, així que a l'esquerra es veu el sopar que la representa.

Aquest estiu Wagner llegeix la "Mitologia Germànica" de Jacob Grimm, així que al centre hi ha el gran Freixe del Mon i Freia, al costat d'un dels corbs de Wotan.

I a la dreta recorda que va acabar el poema del Tannhäuser, començant la composició musical a l'estiu.

1844: La primera representació de "L'Holandès Errant" al gener, a Berlín, va estar sota la direcció personal de Wagner i va ser realçada per la presència del rei Friedrich Wilhelm IV. Fèlix Mendelssohn Bartholdy va ser un dels assistents, però les crítiques van ser majoritàriament negatives.

Wagner va interpretar la VI de Beethoven, La Pastoral, amb gran èxit. Això és al que es refereix la petita imatge de baix al mig.

A l'esquerra es recorda que, a principis d'agost, Wagner va compondre el text i la música per a una recepció dels seus súbdits per Federico Augusto, a causa de l'alegria pel retorn del rei de Saxònia des d'Anglaterra (exilat per Napoleó). Va organitzar un recital d'aquesta cançó a Pillnitz, on havia d'arribar el rei. Per això va reunir un total de 300 cantants. La reina s'havia assegurat que un bon esmorzar estigués a punt per a tots els convidats.

Al centre, a dalt, la Wartburg es col·loca sobre la figura del pastor; el pelegrí en primer pla podria prendre's per Tannhäuser que ha tornat de Roma. Wagner va completar l'esbós orquestral del tercer acte el 29 de desembre.

A la dreta es representa com Wagner va considerar la repatriació de l'urna de Carl Maria von Weber com un deure patriòtic i hi va estar molt compromès.

Al desembre, les restes mortals de Weber van ser portades a la capella "a la llum de les torxes en una solemne processó" amb música fúnebre de Wagner basada en motius d'Euryanthe. L'endemà va pronunciar un discurs i va dirigir la seva obra An Webers Grabe.

1845: Isolda presenta aquest any a l'esquerra la Wartburg, commemorant així l'estrena de Tannhäuser el 19 d'octubre a Dresden. Al principi tot semblava prometedor. Va demanar, i se li va concedir reclamar de París els millors decorats.

Malauradament l'arribada dels escenaris es va endarrerir i Wagner va haver de conformar-se amb els vells de Dresden a l'estrena. I van sorgir més dificultats. Quan van començar els assajos al setembre, la Sra. Schröder-Devrient va informar a Wagner que no sabia què fer amb el

paper de Venus. Aquesta crítica va portar el compositor a revisar el llavors aquest incomplet paper per a la versió de París. Tannhäuser no va ser l'èxit esperat.

Wagner originalment es volia relaxar a l'estiu mentre caminava i gaudia de l'aigua de Marienbader, com indica l'escena del mig de l'aquarel·la.

Alhora, llegir la 'Història de la literatura alemanya' de Gervinus ho va animar a estudiar Hans Sachs i Els Mestres Cantors de Nuremberg. Tota la comèdia es va desenvolupar tan vívidament en la seva imaginació que la va escriure tot i que el metge del balneari els ho va prohibir.

L'escena que Isolda mostra a la dreta de l'aquarel·la, és de la vella Nuremberg amb el sabater Hans Sachs sostenint un parell de sabates, el "Merkerschuhe", i Beckmesser amb el seu llaüt a la dreta. El fons representa clarament la plaça, amb tant de detall que sembla que l'hagi dibuixada amb lupa.

1846: A l'esquerra hi ha la vista del poble de Gross-Graupa a Saxònia, on el Mestre, exhaust pels seus deures oficials, va passar unes vacances d'estiu de tres mesos a una granja amb la seva esposa Minna i el seu gos Peps. Avui la casa és un museu de Wagner. Allí va dissenyar la música de Lohengrin, que Isolda registra a l'escena de la dreta: Lohengrin -anhelat per Elsa- s'acosta arrossegat pel cigne de la barca.

A l'hivern es va concentrar en un concert de la IX Simfonia de Beethoven, que va preparar acuradament doncs una vegada a l'any, el Diumenge de Rams, la Capella Reial organitzava un gran concert a benefici del fons de pensions per a vídues i orfes de músics.

La imatge central il·lustra 'Ifigènia a Aulide' de Gluck. Es reconeix clarament el cérvol que desencadena el drama. (Se suposa que Agamèmnon sacrificarà la seva filla Ifigènia per apaivagar la deessa de la caça, Artemisa, el cérvol de la qual havia matat). Wagner havia reelaborat la partitura en un intent de "portar la feina existent al seu efecte adequat". Tot i això, l'actuació no va tenir lloc fins al 1847.

1847: El retrat d'Èsquil a l'esquerra recorda la lectura transcendental de Wagner de les tragèdies d'aquest poeta. Elles el van influenciar en la concepció de l'Anell com una Tetralogia i en la idea d'un festival de teatre basat en el model del classicisme grec i finalment va portar a la fundació del Festival de Bayreuth.

L'escena de la cambra nupcial de Lohengrin, a la qual Wagner va posar música al febrer/març, es pot veure a la dreta de la imatge.

L'espai buit al mig podria suggerir el comentari del seu pare a les memòries, sobre que va haver de posposar el tercer acte de Lohengrin. Estava totalment ocupat amb la representació d'Ifigènia a Aulide de Gluck, ja que també s'havia fet càrrec de la seva posada en escena. Va demanar una nova traducció i va editar la partitura. En afegir transicions i preludis, va aconseguir una lògica dramàtica i l'èxit va ser corresponentment gran.

Però es va fer cada vegada més clar que el treball a Dresden el restringia i que dirigir òperes de repertori com 'Norma' o 'La Favorita' de Donizetti no ho satisfia a llarg termini.

1848: En un concert orquestral, Wagner va interpretar el motet en vuit parts 'Singet dem Herrn ein neues Lied' una cantata de Johann Sebastian Bach; per això el medalló de Bach, a dalt a l'esquerra.

Va dirigir una simfonia de Mozart i l'Stabat Mater de Palestrina (reflexat a la dreta de l'aquarel·la) i va concloure amb l'Heroica de Beethoven. Wagner va ser generalment considerat com un director dotat, i aquesta vegada va aconseguir

inspirar els músics de l'orquestra.

A finals d'estiu va començar a escriure Die Wibelungen (no confondre amb els Nibelungs)

A l'octubre va acabar l'esborrany de 'La Mort de Sigfrid' i a finals de novembre la poesia del posterior 'Ocàs dels déus'. Així, la Tetralogia prenia forma gradualment.

Els herois són a l'esquerra.

Va començar a escriure la partitura l'1 de gener i la va completar el 28 d'abril. En conseqüència, Isolda torna a situar l'heroi Siegfried al centre de la seva aquarel·la.

Curiosament ho adorna com un Lohengrin més que com Siegfried.

La mort de la seva mare el gener d'aquest any el va sacsejar profundament. En el viatge de tornada després de l'enterrament escriu: “per primera vegada em va envair el sentiment de completa soledat amb clara consciència, ja que no vaig poder evitar perdre la meva mare i també es va tallar tot vincle natural d'unió amb els meus [...] germans ...”.

1849: Any de la revolta de Dresden, però l'aquarel·la no reflecteix ni les masses, ni la lluita o la intervenció de Wagner en això, atès que, més tard, el mateix Wagner va minimitzar la seva participació.

Es representa, a canvi, a l'esquerra, el projecte de reforma del Teatre que havia presentat abans de la revolució. A la dreta, sota la imatge d'Atenea, deessa de la Justícia, els dos assajos “Art i Revolució” i “L'Obra d'Art del futur” escrits a Zuric.

Al centre una il·lustració sobre “Jesús de Natzaret”.

És curiós que Bakunin va demanar a Wagner que en aquesta obra d'exposés una mica de violència, cosa que Wagner no va acceptar.

1850: L'home barbut i fort amb el martell i l'espasa (al centre) és Wieland el Ferrer. Al gener es va compondre el primer esborrany en prosa escènica d'aquesta òpera en tres actes, obra que Wagner havia destinat a París. No obstant això, aquest projecte mai no es va dur a terme.

La interpretació de la figura del medalló a la dreta és difícil. Podria ser Homer, la 'Odisea' Wagner del qual havia tornat a llegir en aquest temps.

La primera estada de Wagner a Suïssa (1849-1858) va estar -a més de les moltes obres que sorgeixen en aquest període- marcada per turbulències privades.

A la dreta hi ha 3 de les obres teòriques d'aquella època.

Estimulat per un article d'enciclopèdic que Sulzer va escriure sobre l'òpera i en què es va recolzar, Wagner va passar mesos escrivint la seva obra fonamental 'Oper und Drama', una discussió teòrica sobre la comprensió del sistema teatral, que va acabar el gener de 1851 .

Isolda també esmenta l'assaig de Wagner 'Art i Clima', que va ser publicat en un mensual alemany. Tot i això, el seu fullet 'El Judaisme a la Música' va cridar molt més l'atenció. La recepció tan negativa de l'entorn no va fer que el reconsiderés, sinó que va comprovar com era una víctima només per denunciar aquest tema.

Isolda sense dubtar-ho inclou aquest assaig a la col·lecció de les obres.

1851: Al maig, Wagner va concebre el drama heroic "El jove Siegfried", amb la qual va voler prologar la tragèdia de "La mort de Siegfried". Així que va ampliar en aquesta part a la posterior Tetralogia.

A la imatge Siegfried mata el drac Fafner. Però encara no estava gens avançat, no s'havia escrit ni una sola nota, perquè Wagner també es va veure obligat a bregar amb l'ambient artístic de Zürich per guanyar diners.

Va ser un gran regal per a Richard quan la mare de Karl Ritter va accedir a recolzar econòmicament el compositor. Ara se sentia lliure per fer allò que el seu credo artístic l'instava a fer.

1852: Aquell any tots els poemes de l'Anell del nibelung ja estaven acabats, Isolda havia anat als 11 anys a escoltar estrena del text. L'aquarel·la té quatre parts, una per cada Jornada de la Tetralogia. Una amb les Filles del Rhin i Alberic, la segona amb les Walkirias, la tercera amb la forja de Nothung i la quarta Brunilda salta amb Grane a la pira funerària de Siegfried.

1853: Quan Wagner va passar algun temps amb Georg Herwegh a la ciutat balneari de St. Moritz a l'estiu, tenia amb ell el llibre "Les afinitats electives" (Die Wahlverwandtschaften, 1809, de Goethe (veure a l'esquerra). Mentre llegia, hi va haver discussions acalorades sobre el caràcter de Charlotte (La novel·la té dos personatges principals, la parella formada per Eduard i Charlotte).

Wagner va admetre a la seva autobiografia que Herwegh havia jutjat el treball de Goethe objectivament de manera més correcta.

Al centre de la il·lustració hi ha l'acord de Mi bemoll major, és el començament de la Tetralogia, on a l'Or del Rhin un sol acord reproduceix l'omnipotència de la natura durant diversos minuts.

Amb aquest començament, Wagner va sorprendre el món professional. Mai abans un compositor d'òpera havia començat amb un sol acord en comptes d'una obertura.

A la dreta hi ha l'Aktienttheater de Zuric, tal com el va conèixer Wagner. Ell havia pensat com millorar la qualitat de les actuacions.

Va escriure un escrit titulat 'Ein Theaterin Zürich' en una edició d'uns cent exemplars.

La representació de Beethoven probablement significa l'experiència impressionant d'una interpretació dels seus quartets de corda, que Wagner va escoltar a París. A finals d'aquest any va

ser convidat per Liszt i la seva parella, la princesa Carolyne von Sayn-Wittgenstein, i va creure que per fi comprenia correctament els quartets.

1854: A l'esquerra, el final de l'Or del Rhin: Orgullosos i conscients del seu poder, els déus creuen el pont de l'arc de Sant Martí cap al Valhalla. Mentre les filles del Rin ploren la pèrdua de l'or, Loge vetlla pels déus.

Se sentia malament emocionalment, ja que s'havia enamorat de la jove Mathilde Wesendonck i sabia que hi havia poques esperances de realització per a aquest amor.

Minna va emprendre un viatge de gairebé nou setmanes a Alemanya, on també va fer campanya pel seu marit, a qui encara se li prohibia ingressar al país per la seva participació a la revolució de Dresden.

A la tardor, Herwegh li va recomanar que llegís "El Món com a Voluntat i Representació" de Schopenhauer. La lectura ho va captivar immediatament. El que més el va atreure va ser l'èmfasi de Schopenhauer en la mort de la voluntat, "la renúncia més completa com l'únic alliberament veritable i final dels lligams de les limitacions individuals a la percepció i la trobada del món". La figura de Schopenhauer al centre.

A la dreta es reflecteix Tristán i Isolda, on si hi va haver una influència de Schopenhauer clara.

1855: El retrat de l'esquerra pretén commemorar la revisió de l'Obertura de Fausto que Wagner va realitzar al gener. Els amics havien expressat el desig d'escoltar l'obra que havia compost a París quinze anys abans, cosa que el va motivar a tornar a revisar-la. Liszt va elogiar la composició i va fer una sèrie de suggeriments per millorar-la, que Wagner va considerar amb gratitud. El tercer acte de l'òpera 'La Valquíria' es mostra al mig: Wotan castiga la seva filla Brünnhilde, que va voler protegir Siegmund contra la voluntat del seu pare, posant-la a dormir en un cim rocós.

El quadre de la dreta reflecteix el tercer acte de Tristán: Al jardí del castell de Kareol, Tristán jeu sota l'arbre, amb Kurvenal al seu costat.

1856: El 23 de juny Wagner va acabar la partitura de La Valquíria. Isolda reproduceix l'escena del primer acte de l'òpera: Siegmund jeu exhaust a casa de Hunding i Sieglinde, l'espasa Nothung està clavada al freixe.

La corn (a dalt a la dreta) anticipa Siegfried, la composició de la qual Wagner no va abordar fins al setembre. Va canviar els títols originals 'El Jove Siegfried' i 'La Mort de Siegfried' per 'Siegfried' i 'L'Ocàs dels déus'.

Ja el 1854, Wagner havia llegit 'El món com a voluntat i representació' de Schopenhauer. Isolda ho torna a esmentar aquí (a dalt a l'esquerra els dos volums) perquè l'obra el seguia ocupant i influenciant.

La figura negra al centre superior de la imatge continua sent inexplicable.

1857: Wagner va redactar els esbossos de composició per al primer i segon acte de 'Siegfried' a

ASSOCIACIÓ WAGNERIANA. Apartat postal 1159. 08080 Barcelona

<http://www.associaciowagneriana.com> info@associaciowagneriana.com

finals de juliol, després de la qual cosa va deixar de treballar a l'obra. Es reconeix Siegfried, que entra amb un ós, mentre Mime intenta en va forjar l'espasa (a l'esquerra).

A la dreta es reflecteix el tercer acte de Tristán, el pastor toca la trista tonada al corn anglès, que només es transforma en alegria quan s'acosta Isolda, l'anhelada. Tristán té una ferida terminal i

els seus deliris estan turmentats per records. El poema es va completar el 18 de setembre i l'esbós per a la composició del primer acte va seguir el 31 de desembre.

La situació de vida a la casa d'Escher al c/Zeltweg 13 a Zuric (des de 1853) era cada vegada més difícil, sobretot per culpa d'un ferrer que feia molt de soroll i pertorbava Wagner mentre treballava. Per tant, va ser una benedicció que el comerciant Otto Wesendonck permetés que Richard i Minna es mudessin a una casa al costat de la seva vila.

Allí va néixer l'amor de Wagner per Mathilde Wesendonck.

La música anhelant-dolorosa del Tristán reflecteix Wagner.

Els retrats de Pedro Calderón de la Barca i Walter Scott (a dalt de l'aquarel·la) recorden les lectures que van ser decisiva per a Wagner en aquesta etapa. Va descriure la influència de Calderón de la Barca com a essencial per a 'Tristan i Isolda'.

1858: Isolda, per raons comprensibles, no aborda el tema de Minna i Mathilde, amb la sortida de Wagner de l'Asil.

Wagner surt de Zuric i viatja a Venècia. A l'esquerra veiem una impressió d'aquesta ciutat. És la vista del Canale Gran cap a Santa Maria della Salute. Amb una mica d'imaginació es pot suposar que es tracta de la vista des del Palau Giustiniani, on va viure Wagner des de finals d'agost del 1858 fins al 24 de març del 1859.

Allí es va completar principalment el segon acte del Tristán i Isolda.

Isolda, a la dreta, il·lustra l'arribada del vaixell al final del primer acte. El rei Marke espera la seva nòvia a terra i Brangane intenta preparar Isolda per a la difícil trobada.

És raonable que Isolda no doni lloc a la composició dels Wesendoncklieder, encara que en realitat també pertanyien a aquesta època.

Nous problemes de diners per a Wagner ja que el seu mecenes Julie Ritter, vídua d'un comerciant resident a Dresden, li havia informat que ja no podia ajudar-lo més.

1859: Després de completar la partitura del segon acte de 'Tristan i Isolda', Wagner va abandonar Venècia el 24 de març i, després d'un passeig amb trineu gelat pel Gotard, va arribar a Lucerna, on es va instal·lar a l'Hotel Schweizerhof.

Es veu una escena del Tristany a l'esquerra: Melot té l'espasa llesta per salvar l'honor del rei i ferir Tristany.

El quadre central mostra l'escena final "Isoldas Liebestod" i per tant la unió final de Tristán i Isolda. Wagner es va expressar en una carta a Mathilde Wesendonck: "Nena! Aquest Tristán serà terrible! Aquest últim acte! - Em temo que prohibiran l'òpera - si no es parodia tot amb

una mala actuació: només les actuacions mediocres poden salvar-me! Les completament bones haurien de tornar boja a la gent.”

Amics com Karl Klindworth o Hans von Bülow van preparar la reducció per a piano. “Sugo tot el dia en la reducció per a piano del Tristán de Wagner. La música més notable: grandiosa, però antipianista, com una mica de Berlioz”, va escriure Bülow mentre treballava en aquesta obra.

A la dreta recorda que Wagner va veure la pintura de Tizià de l’“Asunción” a Venècia, que ho va commoure profundament, va escriure que va veure Mathilde en aquesta pintura en aquell moment. Durant l’escala a Milà, es va prendre el temps per contemplar la famosa ‘Últim Sopar’ de Leonardo da Vinci a l’original i es va quedar sorprès davant seu.

Al juliol de 1860 se li va concedir una amnistia parcial per a Alemanya, amb l’excepció de Saxònia.

1860: A la tardor de 1859, Wagner es va mudar a París, on va negociar la interpretació de tres concerts de les seves obres, el cost de les quals va haver d’assumir ell mateix. Auber, Gounod, Meyerbeer, etc. hi eren presents.

A l’esquerra, Tannhäuser jeu als peus de Venus.

Al mig, un director sembla estar assajant amb el cor. Però també podrien ser ballarins de ballet als quals Wagner explicava com havien d’actuar.

Un ministre va advertir al compositor que un ballet al primer acte no solucionava res, ja que els membres del Jockey Club, solien presentar-se més tard. Precisament, l’aplaudiment d’aquests senyors era decisiu per a un èxit o un fracàs.

Wagner estava més disposat a retirar la feina que a transferir el ballet al segon acte.

L’esbós d’Isolda també va poder captar la reacció del públic als requadres (a dalt a la dreta). Tot i això, l’actuació infame que va causar tanta protesta i atenció no va tenir lloc fins al 1861.

